

— Послушайте слѣдователно моя свѣтъ, който е искрененъ, защото ще ма лиши отъ благодареніето да вы видѣж вече. Върнете са во Франція и забравете и Сіота и *Ред-Риверз* и лѣсоветѣ имъ.

— Какво разумѣвате? попыта Бюсси смутенъ.

— Разумѣвачъ, любезный ми господине, че, както либовниците тѣй и притежателитѣ когато отсѣтствувать, намѣрвать подирѣ вѣтъра. Еще прѣди петъ години вашитѣ лѣса са искорени и очисти и на мѣстото му са построи градъ великолѣпенъ нареченъ *Сіото-Тоуиз*.

— Възможно ли е туй?

— Най-възможно. Нѣкой добры челоуѣцы като плавали по Сіота видѣхъ лѣса но не и притежателя му. И тѣй изсѣкохъ дърветата, засушихъ земята, построихъ къща, гостилници, черковы и съставихъ банкове и вѣстници. Днесъ този градъ са населява отъ двайсетъ хыляды жители и число то имъ безпрѣстанно расте. И пѣхътъ, пушътъ, търгувать даватъ и зематъ въ заемъ, ставатъ банкруты, бѣжътъ са на дуель, сжшо както въ Нью-Йоркъ и въ Нью-Орлеанъ. Ный, господине, не сме дивацы; вашето притежаніе паднѣ въ рѣцѣтъ на най-честны хора.

Туй извѣстіе паднѣ като тежкъ камькъ на главъхъ на бѣднаго Бюсси; той виждаше че отъ върха на сѣнищата и на бѣдъщето богатство намѣри са въ ямъхъ на злополучіето, яма въ която са тѣркалятъ по-много отъ челоуѣцытѣ. Но сыро-